

vidt han finder de i § 1 under Nr. 1—3 nævnte Mænd egnede til at overtage Præsteembedet her i Landet, kan jeg ikke have noget at erindre imod. Saaledes som Forholdene er nu, med folkevalgte Bisper, synes jeg, det er ganske naturligt, at Menighedsraad og Biskop her optræder i Fællesskab og bliver enige om at støtte Valget af den Mand, der her er Tale om at ansætte som Præst.

Vi har jo i Øjeblikket, kan man vel nok sige, ekstraordinære Forhold indenfor Folkekirken, idet en hel Mængde Præsteembeder igennem længere Tid har staaet ledige. Den tidligere Kirkeminister har, saa vidt jeg husker, under en Forhandling om Sagen her i Tinget udtalt, at det var Præstemangelen i Landet, der gjorde, at Ministeren ikke besatte disse halvandet Hundrede Præsteembeder — naturligvis i Forbindelse med, at Ministeren afventede en Kommissionsbetænkning om hele dette Spørgsmaal. Denne Betænkning er nu afgivet, og jeg forstaaer, at man rent administrativt vil gaa til en Løsning af Spørgsmaalet. Jeg vil derfor gerne, da jeg tror, det er et Spørgsmaal, der interesserer mange Mennesker Landet over, spørge den højtærede Kirkeminister, om han mener, at denne Præstemangel — om hvilken altsaa den tidligere Kirkeminister udtalte, at den vilde være en Hindring for Embedernes Besættelse — vil give Anledning til, at den Lov, vi her forhandler om, vil blive taget i Brug i mere udstrakt Grad, og om man i det hele taget kan vente en snarlig Ordning af hele dette Spørgsmaal.

Vort Parti ser med fuld Sympati paa det foreliggende Lovforslag; men der er enkelte Ting, som det vil være absolut nødvendigt at drøfte i et Udvalg, hvorfor jeg ogsaa ved Forhandlingens Slutning agter at foreslaa Sagen henvist til et saadant.

Dahl: Jeg vil først takke den højtærede Kirkeminister, fordi han har fremsat dette Lovforslag her i Landstinget. De to Gange, vi tidligere har haft tilsvarende Lovforslag til Behandling, i 1920 og 1922, har de været fremsat i Folketinget, og det har begge Gange været saaledes, at naar Forslagene naaede over i Landstinget, har vi været

under et stærkt Arbejdspres, hvorfor Forslagene heller ikke har faaet den indgaaende Behandling her, som Landstinget gerne vilde have givet dem, eller det Præg, som Landstinget vistnok med sin ejendommelige Evne kunde sætte paa Forslagene. Det er da at haabe, at Lovforslaget denne Gang vil faa en grundig Behandling og Overvejelse her i Landstinget, naar det nu, som bebudet af Venstres ærede Ordfører, kommer i Udvalg.

Jeg skal derefter gaa over til selve Lovforslaget, og for at begynde med Begyndelsen skal jeg begynde med de allerførste Linier i Forslaget. Det hedder her: „Føuden teologiske Kandidater, der har bestaaet den foreskrevne Embedsprøve ved Københavns Universitet, kan der gives Mænd, der opfylder de nedennævnte Betingelser, Adgang til efter Ansøgning at beskikkes til Præster i Folkekirken.“ Denne Begyndelse er ikke ganske i Overensstemmelse med de virkelige Forhold, thi det forudsættes her, at alle teologiske Kandidater har Adgang til efter Ansøgning at beskikkes til Præster i Folkekirken. Dette er ikke Tilfældet, hvis man da ikke skal forstaa den nugældende Lovs Ordlyd og ligeledes Lovforslagets Ordlyd i den Retning, at alle teologiske Kandidater fra Københavns Universitet har Adgang til at beskikkes til Præster i Folkekirken. Det vilde glæde mig i høj Grad, thi saa kom ogsaa Kvinderne med ind derunder; der findes jo ogsaa kvindelige teologiske Kandidater fra Københavns Universitet. Allerede det, at Forslaget er noget utydeligt og synes at være i Strid med den gældende Praksis, gør, at vi maa se at skaffe Klarhed paa dette Punkt og altsaa komme ind paa Spørgsmaalet, om kvindelige teologiske Kandidater kommer ind under det. Hvis de gør det, saa er Spørgsmaalet løst, men hvis de ikke gør det, maa vi tage det op til Overvejelse ved denne Lejlighed. Jeg mener, at naar der fremsættes et Forslag til Lov om Adgang til Præsteembeder i Folkekirken, maa Spørgsmaalet tages op i dets fulde Omfang. Da jeg havde den Ære at være Kirkeminister, fremsatte jeg et Par Gange et Forslag om Kvinders Adgang til visse Præsteembeder indenfor Folkekirken, som var blevet anbefalet af et Flertal af Biskopperne. Det